ΞΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΤΕΤΡΑΠΕΡΑΤΟΣ ΜΟΥΑΛΙΜ

(Παραμύθι τῆς Ζανζιβάρης)

Ἡ ὡραία Βαϊνὰβ ζοῦσε χρόνια τώρα μὲ τὸν ἄντρα της, τὸν Χαροὺν Βὶν Σαβάχ, εὐτυχισμένα καὶ μονιασμένα. Ἦταν ἄξια καὶ προκομένη γυναῖκα ἡ Βαϊνάβ, ἡ πάστρα της καὶ τὸ νοικοκυριό της ἦταν μοναδικὸ στὴν μεγάλη πρωτεύουσα. Μὰ σὰν γυναῖκα ἦταν κι' αὐτὴ φιλόδοξη καὶ φιλάρεσκη καὶ τὄχε παράπονο ποὺ δὲν ἦταν κι' αὐτὴ πλούσια καὶ δὲν φοροῦσε, ὅπως τόσες ἄλλες γυναῖκες — κατώτερες ἀπ' αὐτὴν σ' ἀξιοσύνη κι' ὀμορφιά — ὡραῖα στολίδια. Ὅταν μιὰ μέρα πῆγε στὸ λουτρὸ, εἶδε μιὰ κυρία, ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ φύγη, νὰ λάμπη μέσ' στὰ διαμαντικά καὶ τὰ χρυσαφικά της.

—Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ γυναῖκα; ρώτησε ἡ Βαϊνάβ.

—Εἶνε ἡ γυναῖκα τοῦ μουαλὶμ Σαβουρῆ, τῆς εἶπαν.

Ἡ ὡραία Βαϊνὰβ ἔπεσε τότε σὲ βαθεια σύλλογή. Κι' ὅταν ντύθηκε καὶ βγῆκε στὸ δρόμο, ἄξαφνα τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα. Καὶ μόλις ἔφτασε στὸ σπίτι της, εἶπε ἀμέσως στὸν ἄντρα της:

—Πρέπει νὰ γίνης μουαλίμ...

—Ἐγὼ μουαλίμ, ἐγώ!... Μά, καλή μου, τί ξέρω ἐγὼ ἀπὸ γιατρικά, βότανα, ξορκίσματα καὶ μαγεῖες; ρώτησε ἔκπληκτος ὁ ἀγαθὸς Σαβάχ.

—Δὲν πειράζει! Κάνε ὅ,τι θὰ σοῦ πῶ καὶ μὴ σὲ νοιάζει! ἀπάντησε χαμογελῶντας ἡ τετραπέρατη Βαϊνάβ, κι' ἀμέσως πρόσθεσε: Πάρε ἀμέσως μελάνι, πέννα καὶ χαρτὶ καὶ κάθησε νὰ γράψης φυλαχτά.

Ὁ Σαβάχ, ποὺ ἐκτιμοῦσε τὴν ἐξυπνάδα τῆς γυναίκας του, ἄρχισε ἀμέσως νὰ ζωγραφίζη πάνω σὲ χαρτάκια κάτι μυστηριώδη καὶ παράξενα σχεδιάσματα, ποὺ κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀποροῦσε γι' αὐτά. Ὅταν μοιντζούρωσε ἀρκετὰ χαρτιά, τὰ πῆρε ἡ γυναῖκα του, τὰ δίπλωσε μὲ προσοχὴ κι' ἄρχισε τὸ ἐμπόριο. Τὰ ἀποτελέσματα ἦσαν ἔκτακτα. Ἡ εὐπιστία κι' ἀνησία τῶν ἀνθρώπων, βλέπετε, δὲν ἔχει ὅρια.

— Αὐτὸ τὸ φυλαχτὸ—ἔλεγε ἡ Βαϊνάβ στοὺς κοιτοὺς — φυλάει ἀπ' τὸ κακὸ μάτι, ἐκεῖνο διατηρεῖ τὴν ὀμορφιά, τὸ ἄλλο ξαναφέρνει τὸν ἄπιστο σύζυγο στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας του, κτλ. κτλ.

Σὲ μερικὲς περιπτώσεις βοήθησε κι' ἡ τύχη κι' ἔτσι τὸ ὄνομα τοῦ νέου μουαλὶμ ἀκούστηκε σ' ὅλο τὸν κόσμο. Τὰ φυλαχτὰ πληρωνόντουσαν μὲ χρυσάφι κι' ἡ Βαϊνὰβ ἦταν γεμάτη χαρά, ὄχι ὅμως καὶ τελείως εὐχαριστημένη. Ἤθελε περισσότερα.

Μιὰ νύχτα μπήκανε κλέφτες στὸ παλάτι τοῦ Σουλτάνου, χωρὶς νὰ τοὺς πάρη κανεὶς μυροὐδιά, καὶ κλέψανε τὸ θησαυροφυλάκιό του. Χρυσάφι, χρήματα, διαμαντόπετρες, στολίδια, ὡραία κομψοτεχνήματα μεγάλης ἀξίας, εἶχαν γίνει ἄφαντα!

—Ποιὸς θ' ἀνακαλύψη τοὺς κλέφτες, ποιὸς θὰ μοῦ ἀποδώση τοὺς θησαυρούς μου; ρωτοῦσε καὶ ξαναρωτοῦσε καταστενοχωρημένος ὁ Σουλτάνος.

Πολλοὶ εἶπαν τότε στὸ Σουλτάνο, ὅτι μόνο ὁ περίφημος μουαλὶμ Χαροὺν θὰ μποροῦσε ν' ἀνακαλύψη τὸ θησαυρό. Κι' ὁ ἰσχυρὸς μονάρχης διέταξε καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν στὸ παλάτι.

—Ὅλοι θαυμάζουν κι' ἐπαινοῦν τὴν ἱκανότητά σου, εἶπε ὁ Σουλτάνος στὸ Χαροὺν. Εἶσαι ἄξιος νὰ βρῆς ποιὸς ἔκλεψε τοὺς θησαυρούς μου;

—Τοὺς θησαυρούς σου, μεγάλε βασιλιᾶ, μπορῶ νὰ τοὺς βρῶ, ἀλλὰ τὰ ὀνόματα τῶν κλεφτῶν δὲν θὰ μπορέσω **νὰ σοῦ τὰ πῶ, ἀπάντησε** θαρρετὰ ὁ Χαροὺν.

—Καλά... Καὶ πόσος καιρὸς σοῦ χρειάζεται γι' αὐτό;

—Σαράντα μέρες.

Ὁ Σουλτάνος, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ βρεθοῦν οἱ θησαυροί του, ἔστειλε ἄφθονα δῶρα στὸ σπίτι τοῦ μουαλίμ. Φαγητὰ ἀπ' τὸ βασιλικὸ τραπέζι του κι' ἕνα μεγάλο ποιγγὶ γεμᾶτο χρυσάφι. Ὅλ' αὐτὰ ὅμως, ἀντὶ νὰ χαροποιήσουν τὸν Χαροὺν, τὸν ἔκαναν νὰ στενοχωρηθῆ καὶ κάθησε μὲ τὴν γυναῖκα του νὰ σκεφτοῦν τί ἔπρεπε νὰ κάνουν.

—Ἂς περιμένουμε, εἶπε ἡ Βαϊνάβ, κι' ἂν δὲν κατορθώσουμε νὰ βροῦμε τὸ θησαυρὸ μέσα σὲ τριανταπέντε μέρες, σηκωνόμαστε καὶ φεύγουμε καὶ πᾶμε νὰ ζήσουμε ἀλλοῦ. Ὁ κόσμος εἶνε μεγάλος.

—Καλὰ λές, γυναῖκα, εἶπε ὁ Χαροὺν.

Ἂς κάνουμε λοιπὸν ἐδῶ μιὰ τρύπα, κι' ἂς βάλουμε μέσα σαράντα βόλους. Κάθε βράδυ ἂς βγάζουμε ἀπὸ ἕναν βόλο, κι' ὅταν δοῦμε ὅτι μένουν πέντε, ἑτοιμαζόμαστε καὶ φεύγουμε. Ἀπὸ χρήματα, μιὰ φορά, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη. Ἔχουμε περισσότερα ἀπ' ὅσα μᾶς χρειάζονται.

***

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ οἱ κλέφτες, ἀνόητοι καὶ δεισιδαίμονες, ὅπως οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, φοβηθήκανε πάρα πολύ, ὅταν ἔμαθαν ὅτι τὴν ἀνακάλυψη τοῦ κλεμένου θησαυροῦ ἀνέλαβε ὁ ἄξιος μουαλὶμ Χαροὺν κι' ἄρχισαν νὰ λογαριάζουν πῶς θὰ γλυτώνανε ἀπὸ τὸν κίνδυνο. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας, ποὺ ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Βεζύρης κι' εἶχε σαράντα συνενόχους, ἀπ' τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ἦσαν τοῦ παλατιοῦ ἄνθρωποι, πέρασε τὸ βράδυ κρυφὰ ἀπ' τὸ σπίτι τοῦ Χαροὺν καὶ στάθηκε στὸ παράθυρο τῆς κρεββατοκάμαρας νὰ κρυφακούση. Στὴν ἀρχὴ οὔτε εἶδε οὔτε ἄκουσε τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Ἄξαφνα ὅμως ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Χαροὺν νὰ λέη:

—Βγῆκε ὁ πρῶτος!...

Τοῦ ἀρχισυμμορίτη τοῦ λύγισαν τὰ γόνατα ἀπ' τὴν τρομάρα, γιατί νόμισε ὅτι ὁ σοφὸς μουαλὶμ γι' αὐτὸν μιλοῦσε. Ὁ Χαροὺν, ποὺ φυσικὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ φανταστῆ ὅτι κάποιος ἦταν στὸ παράθυρο καὶ κρυφάκουε, εἶχε βγάλει κείνη τὴ στιγμὴ ἀπ' τὴν τρύπα τὸν πρῶτο βόλο καὶ πετῶντας τον φώναξε «βγῆκε ὁ πρῶτος», γιὰ νὰ τ' ἀκούση κι' ἡ γυναῖκα του.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρωΐ-πρωΐ, ὁ ἀρχιλέφτης πῆγε καὶ βρῆκε ἕναν ἀπ' τοὺς συντρόφους του καὶ τοῦπε τί ἄκουσε. Ὕστερ' ἀπὸ συζήτησι λοιπὸν ἀποφασίσανε νὰ πᾶν κι' οἱ δυὸ μαζὶ τὸ βράδυ ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ Χαροὺν νὰ κρυφακούσουν. Ἔ, εἶνε ἀδύνατο νὰ περιγράψη κανεὶς τὴ φρίκη τους, ὅταν ἄκουσαν τὸν Χαροὺν νὰ φωνάζη:

—Βγῆκε κι' ὁ δεύτερος!... Ὡς τοὺς σαράντα, γυναῖκα, μᾶς μένουν τριάντα ὀχτὼ ἀκόμα.

—Φῶς φανερὸ ὅτι προδοθήκαμε! εἶπε ὁ δεύτερος κλέφτης...

—Τί νὰ κάνουμε τώρα; Κινδυνεύει ἡ ζωή μας... Σίγουρα εἴμαστε γιὰ τὴν κρεμάλα! εἶπε ὁ πρῶτος.

—Πᾶμε νὰ πέσουμε στὰ πόδια τοῦ Χαροὺν καὶ νὰ ἐξαγοράσουμε τὴ σιωπή του. Ἐμπρός!

Δειλὰ-δειλὰ χτύπησαν τὴν πόρτα. Ὁ Χαροὺν ἄνοιξε καὶ μὲ μεγάλη ἔκπληξι εἶδε μπροστὰ στὰ μάτια του τὸν Βεζύρη καὶ τὸν ἀρχιγραμματέα τοῦ παλατιοῦ.

—Ἔρχεσθε χωρὶς ἄλλο γιὰ τὴν κλεψιά; τραύλισε ὁ Χαροὺν μὲ ἀμηχανία.

Ὅταν ὅμως εἶδε τὴν ἐντύπωσι ποὺ κάναν στοὺς ἐπισκέπτες του τὰ λόγια του, πῆρε θάρρος καὶ τοὺς κύτταξε ἀγέρωχα. Ἐκεῖνοι ρίχνανε ὁ ἕνας στὸν ἄλλο φοβισμένα βλέμματα, σὰν νὰ διστάζανε νὰ πάρουνε κάποια σπουδαία καὶ τρομερὴ ἀπόφασι. Τέλος οἱ δυὸ τρανοὶ ἄνθρωποι τοῦ παλατιοῦ ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸν Χαροὺν νὰ μὴν τοὺς προδώση, τάζοντάς του δῶρα πλούσια κι' ὅτι ἀκόμα θὰ τὸν εὐγνωμονοῦν σ' ὅλη τους τὴ ζωή.

—Τόξερα(!) πὼς εἴχατε παρμένους τοὺς θησαυρούς, εἶπε μὲ θάρρος ὁ πονηρὸς Χαροὺν, καὶ γι' αὐτὸ εἶπα στὸ Σουλτάνο ὅτι μπορῶ νὰ βρῶ τοὺς θησαυρούς του, ἀλλὰ τοὺς κλέφτες νὰ τοὺς κατονομάσω δὲν μπορῶ...

—Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσουμε, εὐγενέστατε; ρώτησαν γεμᾶτοι εὐγνωμοσύνη οἱ κλέφτες, κι' ἀδειάσανε τὶς σακκοῦλες τους στὶς φοῦχτες τοῦ Χαροὺν.

—Δὲν θέλω τίποτε... Τοῦτο μόνο σᾶς παρακαλῶ: Νὰ πᾶτε αὔριο τὸ πρωΐ, ἢ **καλύτερα ἀ**πόψε τὴ νύχτα, καὶ νὰ βάλετε κρυφὰ ὅλα ὅσα πήρατε στὸν **τόπο** τους. Κυττάξτε νὰ μὴ λείψη τίποτε, ἀπάντησε ὁ Χαροὺν.

Οἱ κλέφτες τοῦ δώσανε ὑπόσχεσι ὅτι θὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὴ συμβουλή του καὶ φεύγοντας φιλήσανε τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του.

Ὁ Χαροὺν ἔπαιρνε κάθε βράδυ ἀπ' τὴν τρύπα ἀπὸ ἕναν βόλο καὶ τὸν ἔρριχνε ἔξω, κι' ὅταν ἄδειασε ἡ τρύπα, πῆγε στὸ Σουλτάνο καὶ τοῦπε:

—Μεγάλε Σουλτάνε, νὰ τὸ κλειδὶ τοῦ θησαυροφυλακίου σου, ποὺ μοῦ τὄδωσες ἐδῶ καὶ σαράντα μέρες. Ἄνοιξε τώρα καὶ δὲς μόνος σου. Οἱ θησαυροὶ εἶνε στὴ θέσι τους...

Μεγάλος ἦταν ὁ θαυμασμὸς τοῦ Σουλτάνου, ὅταν ἄνοιξε κι' εἶδε ὅτι ὅλα ἦσαν στὴ θέσι τους, ὅπως καὶ πρῶτα.

Ὁ Χαροὺν ἔγινε πειὰ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἡμέρας, ὅπως λέμε σήμερα. Τιμές, δόξα, χρῆμα. Τίποτε δὲν τοῦ ἔλειπε. Ἄρχισε νὰ βρέχη γι' αὐτὸν χρυσῆ βροχή. Ὅλοι προσπάθοῦσαν νἄχοιν τὴν εὔνοια ἑνὸς τόσο σοφοῦ ἀνθρώπου καὶ γι' αὐτὸ τοῦ στέλνανε ἄφθονα δῶρα. Περισσότερο γενναιόδωροι ὅμως ἀπ' ὅλους ἦσαν οἱ κλέφτες.

Ὁ Χαροὺν ὅμως δὲν ἦταν καθόλου εὐχαριστημένος καὶ συχνὰ ἐξέφραζε στὴν ὡραία Βαϊνὰβ τοὺς φόβους του γιὰ τὸ μέλλον.

—Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ ὑποφέρω αὐτὴ τὴν κατάστασι. Μοῦ λένε πὼς ὅλα τὰ ξέρω, κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τίποτε. Ἕνα μόνο μέσον σωτηρίας βλέπω, νὰ κάνω τὸν τρελλό. Πιστεύω τότε νὰ μ' ἀφήσουν ἥσυχο οἱ ἄνθρωποι.

Κι' ὅπως τὸ εἶπε τὄκανε. Πῆρε μιὰ μαγκοῦρα καὶ μισόγυμνος ἄρχισε νὰ τρέχη στοὺς δρόμους. Περνῶντας ἀπ' τὸ λουτρὸ εἶδε τὸ Σουλτανικὸ ἁμάξι κι' ἀμέσως μπῆκε μέσα στὸ λουτρὸ σὰν μανιασμένο θηρίο κι' ὥρμησε πάνω στὸν Σουλτάνο, ποὺ κείνη τὴ στιγμὴ λουζό-

ΕΡΩΤΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Η ΤΕΧΝΗ ΤΟΥ ΦΙΛΙΟΥ

Β'.

Ο πρώτο φιλί, εἶνε τὸ ἀνάλαφρο χάδι, τὸ εὐγενικὸ καὶ κοκκέτικο, δοσμένο ἀπὸ τὸ νεηρὸ ἱπότη μὲ τὰ πλατειὰ δαντελλωτὰ μανίκια καὶ τὰ πουδραρισμένα μαλλιά, στὴ νέα κυρία μὲ τὸ φαρδὺ ὁλσμέταξο κρινολίνο καὶ τὸ κουκλίστικο μουτράκι· εἶνε τὸ κλέφτικο φιλί, ποὺ σκάει παιζογελαστὸ καὶ χαριτωμένο.

Μὰ ὑπάρχουν καὶ σοβαρώτεροι ἔρωτες, πρῶτα φιλιὰ εἰλικρινέστερα, βγαλμένα ἀπὸ τὰ μύχια βάθη τῆς ψυχῆς.

Χρειάζετσι τάχα νὰ ἑνωθοῦν τὰ χείλη γιὰ τέτοια φιλιά; Ὄχι. Εἶνε ἀέρινα, μυστικά, θεῖα χάδια. Μιὰ χειρονομία, ποὺ γιὰ τοὺς ἄλλους, γιὰ τοὺς βεβήλους, δὲν ἔχει καμμιὰ ἀξία καὶ κανένα νόημα, ἀρκεῖ γιὰ κείνους ποὺ ἀγαπιοῦνται καὶ λαχταροῦν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, νὰ φλογίσουν τὴν καρδιά τους, νὰ ξανάψουν τὴ σάρκα τους ὥς τὸ ξεφρένιασμα.

Ἔτσι ἡ Καρλόττα τοῦ Βερθέρου ἐβασάνιζε τὸν τρυφερό της φίλο μ' ἕν' ἀθῶο πραματάκι ποὺ διηγεῖται ὁ Γκαῖτε:

«Ἡ Καρλόττα ἦρθε μπροστά μου. Ἐπῆρα τὸ χέρι της καὶ τὸ ἐφίλησα μὲ λαχτάρα. Ἕνα καναρίνι ἐπέταξε ἀπὸ τὸν καθρέφτη στὸν ὦμο της.

—Σᾶς παρουσιάζω τὸν καινούργιο μου φίλο, μοῦ εἶπε, ἁπλώνοντας τὸ χέρι στὸ πουλάκι ποὺ ἐκάθησε στὸ δάχτυλό της. Κυττάχτε πῶς χτυπάει τὰ φτερά του ὅταν τοῦ δίνω φίχουλα. Εἶνε τόσο ἥμερο! Κυττάχτε πῶς ξέρει νὰ ραμφίζη εὐγενικὰ καὶ κομψά, σὰ νὰ μὲ φιλάη, κυττάχτε.

Τὸ ἐπλησίασε στὸ στόμα της, τὸ πουλάκι ἐτέντωσε τὸ λαιμό του, ἐσφίχθηκε πάνω στὰ χείλη της μὲ τόση φούρια, σὰ νἀνιοιωθε ἄπειρη εὐτυχία.

—Θέλω νὰ φιλήση καὶ σᾶς, μοῦ εἶπε, κι' ἔφερε πρὸς ἐμένα τὸ καναρίνι».

Μιὰ χειρονομία τόσο παιδιάστικη, τόσο ἁπλῆ, τόσο ἀθῶα, κι' ὅμως ταράζει σὲ ξέφρενο μεθῦσι τὸ φλογερὸ αἷμα τοῦ νέου, ἡ σάρκα του ἀνατριχιάζει στὴ θύμησι τῶν ἄλικων χειλιῶν ποὺ ἄφησαν τὴ ζεστασιά τους στὸ κεφαλάκι τοῦ πουλιοῦ, καὶ τοῦ ἀρέσει τόσο τοῦ νέου τὸ βασανιστικὸ αὐτὸ μαρτύριο.

Γυρίζει ἀλλοῦ τὸ πρόσωπο, ζηλεύει τὴν εὐτυχία τοῦ πουλιοῦ καὶ νοιώθει τὸν πυρετὸ τῆς χειρονομίας ποὺ εἶδε κι' ἀπόλαυσε τὴ γλυκειά της ζεστασιά.

Αὐτὸν τὸν σινταράζει ὁ δυνατὸς πόθος ἑνὸς σφιχτοῦ, δυνατοῦ, φλογεροῦ φιλιοῦ, ἑνὸς ἀληθινοῦ πρώτου ἐρωτικοῦ φιλιοῦ. Στὴ θύμησί του ἡ ψυχή του λυώνει ἀπὸ πόθο, νοιώθει τὴ καυτερὴ καὶ παράδοξη ἡδονή, τὴ τρομερὴ καὶ ξέφρενη ἐκείνη ἡδονή, ποὺ θὰ τὸν φέρη στὸ θάνατο.

Ἐδιαβάσατε τὸ Μπαλζάκ, ἐδιαβάσατε τὸ σκυθρωπὸ ἐκεῖνο ἔργο του, τὴν «Εὐγενία Γκρανδέ»; Θυμάστε λοιπὸν τὴ μοναδικὴ εὐτυχία ποὺ ἐγνώρισε ἡ ὑπέροχη ἐκείνη κόρη: τὸ πρῶτο, τὸ μοναδικὸ καὶ τελευταῖο ἐρωτικὸ φιλὶ τῆς Εὐγενίας Γκρανδέ, θαυμαστὴ ἡλιοῦ ἀχτίδα, ποὺ γιὰ μιὰ μικρὴ στιγμὴ ἐφώτισε τὴ ζωή της.

Ἡ Εὐγενία κι' ὁ ξάδερφός της Κάρολος, βρίσκονται στὸν κῆπο. Ὁ Κάρολος πρόκειται νὰ φύγη γιὰ τὶς Ἰνδίες, τὴν προηγούμενη ἡμέρα ἡ Εὐγενία τοῦδωσε ὅλα τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ποὺ τόσο ἀγαποῦσε ὁ πατέρας της καὶ τῆς τάχε δώσει νὰ τὰ φυλάη καὶ νὰ τοῦ τὰ δείχνη πότε-πότε, γιὰ νὰ νοιώθη στὰ ροζιασμένα φιλάργυρα χέρια του τὴν ἄμετρη εὐχαρίστησι τῆς ἐπαφῆς τους. Ἡ Εὐγενία ἔκανε ἕνα σφάλμα ποὺ θὰ πληρώση βαρειὰ τὶς συνέπειές του, δεχόμενη τὶς χειρότερες βρισιὲς, βλαστήμιες, φοβέρες. Τί πειράζει! Ἀγαπάει τρελλὰ τὸν ξάδερφό της, τὸν ἐλαφρόμυαλο Παριζιάνο, ποὺ στὸ πρόσωπό της δὲν βλέπει παρὰ μιὰ πλούσια κληρονόμο γιὰ τὸ μέλλον καὶ πρὸς τὸ παρὸν μιὰ ἀνεκτίμητη σύμμαχο, μιὰ φίλη ἀφοσιωμένη κι' ἀθῶα. Κι' ὅμως, γιὰ μερικὲς στιγμές, θἄναι εἰλικρινής, θὰ νοιώση γιὰ τὴ σχεδὸν χαριτωμένη, τὴν ἁπλῆ καὶ μεγαλόψυχη Εὐγενία, μιὰ πραγματικὴ κλίσι, ποὺ γρήγορα πάλιν θὰ σβύση.

Ἀκοῦστε τὸ Μπαλζὰκ νὰ χαράζη στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ σκυθρωποῦ πίνακος τὶς λίγες ἀγνὲς καὶ χαριτωμένες γραμμὲς τοῦ εἰδυλλίου, τὴ δροσερὴ ποίησι τοῦ πρώτου φιλιοῦ, τὸ ἐρωτικὸ ξύπνημα:

«Ἀπὸ τότε ἄρχισε γιὰ τὴν Εὐγενία ἡ ἀνοιξι τοῦ Ἔρωτα. Ἀπὸ τὴ σκηνὴ ἐκείνης τῆς νύχτας ὁπου ἡ ξαδέρφη ἔδωσε τὸ θησαυρό της στὸν ξάδερφο της, δόθηκε μαζὺ κι' ἡ καρδιά της.

. . . . . .

»Ὁ Κάρολος ἔννοιωσε τὴν ἀγιωσύνη τοῦ ἔρωτα γιατὶ ἡ μεγάλη του κυρία, ἡ ἀγαπημένη του Ἀννέτα, τὸν ἔκανε νὰ γνωρίση μονο τρικυμισμένες στιγμὲς ἀγάπης. Τὴ στιγμὴ αὐτὴ παρατοῦσε τὸ παριζιάνικο πάθος, τὸ φιλάρεσκο καὶ ξιπασμένο, τὸ ἐπιδεχτικὸ γιὰ ἕναν ἔρωτα ἀληθινὸ κι' ἁγνό....

»Κατέβηκε ἀπὸ τὸ πρῶι γιὰ νὰ μπορέση νὰ μιλήση μὲ τὴν Εὐγενία λίγες στιγμές, πρὶν ἔρθει ὁ Γκραντέ νὰ δώση τὶς προμήθειες κι' ὅταν ἀκουγόνταν στὴ σκάλα τὰ βήματα τοῦ γέρου, αὐτός τσκαζε γιὰ τὸν κῆπο. Τὸ σφαλματάκι τοῦ νυχτερινοῦ ἐκείνου ραντεβοῦ, ποὺ ἤτανε μυστικὸ γιὰ τὴν ἴδια τὴν κυρία Γκραντέ καὶ ποὺ ἡ Νανὸν ἔκανε πῶς δὲν τὸ ἀντιλήφθηκε, ἔχρωμάτιζε τὸν ἀθωότερο ἔρωτα τοῦ κόσμου μὲ τὴ ζωηράδα τῶν «ἀπαγορευμένων» ἡδονῶν.....

»Ὅταν οἱ δύο ἐραστὲς βρεθῆκαν μόνοι στὸν κῆπο, ὁ Κάρολος εἶπε στὴν Εὐγενία, τραβῶντας την στὸν παληὸ πάγκο, ὅπου ἐκάθησαν, κάτου ἀπὸ τὴν καρυδιά:

»—Σὲ πέντε μέρες, Εὐγενία, θ' ἀποχαιρετισθοῦμε, γιὰ πάντα ἴσως, ὁπωσδήποτε γιὰ πολὺν καιρό. Τὸ μικρό μου κεφάλαιο σὲ μικροεμπορεύματα καὶ δέκα χιλιάδες φράγκα ποὺ μοῦστειλαν δυὸ σίλοι μου, φτάνει γιὰ ν' ἀρχίσω. Δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ γιὰ ἐπάνοδο, πρὶν περάσουν ἀρκετὰ χρόνια. Ἀγαπητή μου ἐξαδέρφη, μὴ θἄζεις στὴ ζυγαριὰ τὴ ζωή σου μὲ τὴ δική μου. Ἐγὼ μπορεῖ νὰ χαθῶ ἐκεῖ κάτω, γιὰ σᾶς μπορεῖ νὰ παρουσιαστῆ μιὰ καλὴ ἀποκατάστασι...

»—Μ' ἀγαπᾶτε; τοῦ εἶπ' ἐκείνη.

»—Ὦ ναί, πολύ!

»—Θὰ περιμένω, Κάρολε... Θεέ μου! Ὁ πατέρας μου εἶνε στὸ παράθυρό του, εἶπε σπρώχνοντας τὸν ξάδερφό της, ποὺ τὴν ἐζύγωνε γιὰ νὰ τὴν φιλήση.

»Ἔφυγε κάτω ἀπὸ τὸ θόλο τῆς εἰσόδου ὁ Κάρολος τὴν ἀκολούθησε. Βλέποντάς τον, ἀποτραβήχτηκε στὸ βάθος τῆς σκάλας κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα μὲ τὴ σοῦστα. Ὕστερα, χωρὶς νὰ ξέρη ποῦ πάει, ἡ Εὐγενία βρέθηκε κοντὰ στὴν πρώγλη τῆς Νανόν, στὸ πιὸ σκοτεινὸ μέρος τοῦ διαδρόμου, ὅπου ὁ Κάρολος ποὺ τὴ συνώδευε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὴν ἐτράβηξε στὴν ἀγκαλιά του, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἔσφιξε ἀπαλὰ ἀπάνω του. Ἡ Εὐγενία δὲν ἀντιστάθηκε πειά. ἔδωσε καὶ πῆρε τὸ πιὸ ἁγνό, τὸ πιὸ γλυκό, μὰ καὶ πιὸ πλέριο φιλί.

»—Ἀγαπητὴ Εὐγενία, ἕνας ξάδερφος εἶνε καλύτερ' ἀπὸ ἀδερφός, μπορεῖ νὰ σὲ παντρευτῆ, τῆς εἶπε ὁ Κάρολος.

»—Ἀμήν! ἐφώναξε ἡ Νανόν, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τῆς σπηλιᾶς της.

»Οἱ δυὸ ἐραστὲς τρομαγμένοι ἐμπῆκαν στὴ σάλλα, ὅπου ἡ Εὐγενία ξανάπιασε τὴ δουλειά της κι' ὁ Κάρολος ἄρχισε νὰ διαβάζη τὰ τροπάρια τῆς Θεοτόκου, ἀπὸ τὸ Εὐχολόγιο τῆς κυρίας Γκραντέ...»

Ὅλη ἡ ἀγνὴ ποίησι τῶν νεανικῶν ἐρώτων, ὅλες ἡ ἐλπίδες κι' ὅλ' οἱ φόβοι ὑπάρχοιν μέσα σ' αὐτὲς τὶς γραμμές. Διαβάζοντάς τες κανεὶς νοιώθει νὰ σπαρταροῦνε μέσα του παληὲς ἀναμνήσεις, γιατὶ ποιὸς δὲν ἐπέρασε ἀπ' αὐτὸ τὸ εἰδύλλιο, ποιὸς δὲν ἐδοκίμασε αὐτὸ τὸ ἀθῶο κι' ὅμως τόσο ἐπικίνδυνο νεανικὸ φιλί;

«Οἱ ἐραστὲς — γράφει ἕνας Ρῶσσος συγγραφεὺς — εἶνε σὰν τοὺς μεθύστακες, μιλοῦν ὥσπου χάνουν τὴν αἴσθησι, δὲ γνωρίζουν καθόλου μέτρα στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἡδονὴ τῶν χαδιῶν. Ἐννώρισα τέτοιους μεθυσμένους ποὺ ἀκόμα ἤθελαν νὰ πιοῦν καὶ κατάντησαν τρελλοί».

Αὐτὴ ἡ βαθειά, ἡ γλυκειά, ἡ πονεμένη συγκίνησι τοῦ πρώτου φιλιοῦ, ποτὲ δὲ λησμονιέται· μένει χωμένη μέσα στὴ σάρκα, μέσα στὸ εἶναι μας. Θυμόμαστε μὲ ἀδονὴ τὴ χαριτωμένη ντροπούλα ποὺ ἀκολουθεῖ αὐτὸ τὸ χάδι ὅπου σὲ μιὰ στιγμὴ μέσα ἀποκαλύπτεται ὅλη ἡ ζωή. Πρώτη ἀνατριχίλα τοῦ πόθου, ὅπου ὑπάρχει κάτι ἄπειρο, τρυφερό, παρθενικό, ὅπου καταποντίζονται ὅλες μας ἡ αἰσθήσεις.

Γιὰ τὸ πρῶτο φιλὶ μιλάει ὁ ποιητής, ὅταν λέει:

«Κρατῶ πάντα στὸ βάθος τοῦ εἶναι μου, τὴ γοστιάδα δυὸ χειλιῶν».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

τανε. Ὁ Σουλτάνος ἀπ' τὸ φόβο του τὄβαλε στὰ πόδια καὶ βγῆκε ἔξω ἀπ' τὸ λουτρό. Μόλις ὅμως βγῆκε ἔξω, ἔπεσε ὁ θόλος τοῦ λουτροῦ καὶ καταπλάκωσε ἐκείνους ποὺ μείνανε μέσα.

Ὁ Χαροῦν τότε, στάθηκε μπροστὰ στὸ Σουλτάνο καὶ τοῦ εἶπε:

—Βλέπεις, πολυχρονεμένε μου! Κατάλαβα πὼς θἄπεφτε ὁ θόλος τοῦ λουτροῦ, κι' ἐπειδὴ δὲν ἔπρεπε νὰ χαθῆ δευτερόλεπτο, γι' αὐτὸ ὥρμησα ἔτσι ἀπάνω σου, γιὰ νὰ φύγης ἀμέσως ἔξω... Συγχώρεσέ με!

Ὁ Σουλτάνος τὸν ἀγκάλιασε καὶ τοῦ ὡρκίστηκε ὅτι θὰ τὸν εἶχε πειὰ σὰν ἀδελφό του.

—Μιὰ χάρι μόνο θέλω ἀπὸ σένα, μεγαλοδύναμε Σουλτάνε, εἶπε ὁ Χαροῦν.

—Δὲν ἔχεις παρὰ νὰ ὁρίσης.

—Λῶσε μου τὴν ἄδεια νὰ μὴ κάνω πειὰ τὸν μουαλίμ. Διάταξε τοὺς ὑπηκόους σου νὰ μ' ἀφήσουν νὰ ζήσω πειὰ ἥσυχος.

Ὁ Σουλτάνος ἱκανοποίησε ἀμέσως τὸν πόθο τοῦ συνετοῦ Χαροῦν, ποὺ ἀπ' τὴ μέρα ἐκείνη ἔζησε μιὰ ἤρεμη κι' εὐτυχισμένη ζωὴ μὲ τὴν ὄμορφη καὶ τετραπέρατη γυναῖκα του.